

naar jeg siger, at det ærede Medlem for Næstved (Andreasen) formentlig selv staaar bagved den Udtalelse, og med Rette kan forsikre os om, at Udtalelserne af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds ere ærligt mente, henstiller jeg at tage under Overvejelse, hvordan de Herrer ville faa dette til at rime med de Udtalelser, jeg citerede af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds. Jeg haaber, det her er det ærede Medlem for Næstved og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, vi skulle tage alvorligt.

Martin Madsen Halsted: Jeg skal ikke nu komme ind paa en udførlig Omtale af nogle Sager fra min Valgkreds, som jeg ellers saa godt, jeg har kunnet, har søgt at føre frem i omtrent 10 Aar, og som jeg vil vedblive at røre ved, indtil det Tidspunkt kommer, da disse Spørgsmaal ere bleve løste. Og det Tidspunkt tror jeg vil for Jernbaneforholdenes Vedkommende komme sammen med Dobbeltsporet gennem Fyn. Hvad derimod Havnebanetaksterne angaa, havde jeg virkelig tænkt mig, at vi nu skulde faa en Reform af dem. Men efter at der nu er fremlagt ny Takstforslag, er Sandsynligheden for en Regulering ikke særlig stor, da det her drejer sig om at gaa omtrent 200,000 Kr. ned. Denne Ubillighed bliver ikke mindre, fordi der er Trang til Penge, thi Ubilligheden ligger i, at der ikke er Ligestilletthed mellem samtlige Konkurrenter. Det drejer sig om, at overalt, hvor der er private Baner, er der ikke særlige Havnebanetakster, hvorimod man ved Statsbanerne opkræver saadanne. Dog, jeg skal ikke dvæle længere derved.

Derimod vil jeg henvende en Tak til den højtærede Finansminister, fordi han har fremlagt et Lovforslag, der drejer sig om Underofficerer og ligestillede fra 1864, der derefter ville blive stillede som de Krigere fra 1848—50, der ere komne ind under de tidligere Lovforslag. Disse Folk fra 1864 trænge ogsaa haardt dertil. Deres Pension er lille, en Mængde af dem er pensioneret efter de gamle Regler, og deres Arbejdskraft er nu opbrugt. Jeg bringer som sagt den højtærede Minister min Tak, for at Forslaget nu kommer frem.

I øvrigt kunde jeg have ønsket, hvis vi ikke vare paa et langt fremrykket Stadium af Forhandlingerne, at dvæle ved enkelte finansielle Spørgsmaal. Naar jeg renoncerer derpaa, er det, fordi jeg i det store og hele maa godkende den Balance,

som den højtærede Finansminister har opstillet baade for det nuværende Tidspunkt og for en længere Aarrække, og naar jeg skulde ønske herom at gøre nogle Bemærkninger, vil jeg kunne indskrænke mig til at henvise til den Uddybning paa dette Omraade, som har fundet Sted af det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard). Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til hans Bemærkninger her, ligesom jeg ogsaa med stor Sympati paa andre Omraader end det rent finansielle har glædet mig over hans Udtalelser.

Jeg maa dog sige, at jeg vilde have glædet mig mere over dem, hvis disse Udtalelser paa et enkelt Punkt havde haft en bestemt Karakter, end de have haft. Det er nemlig der, hvor han omtaler Forsvarssagen. Han har ganske vist sagt, at der ikke udelukkende kan tages økonomiske Hensyn. Det er ikke nogen ny Sandhed. Det er en gammel Sandhed, som er sagt mange Gange før. Men dernæst siger han, at noget maa der gøres. Hvor ringe en Tillid han end har til Danmarks militære Modstandsevne, noget kan der gøres, og noget bør der absolut gøres. Det er ualmindelig vage og ubestemte Udtalelser, og det bliver ikke synderlig bedre derved, at det nu er anden eller tredje Gang med Aars Mellemlum, at det ærede Medlem bruger dem. Jeg maa sige, at det gør mig ondt, da jeg i øvrigt paa saa mange Omraader kan sympatisere med ham og slutte mig til hans Betragtninger, at han endnu ikke er naaet til at danne sig en mere bestemt Mening paa dette Omraade.

Jeg vender mig dernæst hovedsagelig til den højtærede Finansminister. Det er Lønningslovene i deres Almindelighed, jeg vil omtale. Der er et Par ganske enkelte Punkter, som jeg mener det rigtigt at fremhæve ved denne Lejlighed. De ere ogsaa berørte af andre. I det store og hele kan jeg ikke andet end mene, at Kommissionens Arbejde og Ministerens Forslag der have truffet det væsentlige. Det kan være, at Ændringer ere nødvendige hist og her, det vil blive Udvalgets Sag, men at det er en betydelig Forbedring helt igennem, lader sig ikke nægte, navnlig for de lavere stillede Klasser. Skulde jeg anke, skulde det være over, at man har gjort for lidt for de lidt højere stillede Lønnings, thi ogsaa de lide under Dyrtiden. Men det, jeg gerne vilde udtale, var, at jeg maa hævde mit gamle Standpunkt: Bort med Tantiemen helt og holdent! Jeg forstaaar imidlertid meget godt Ministerens Stilling. Da Tantiemen er saa